

Щомъ аоняннинътъ позна естеството на подлежащата опасностъ, управи са отъ великодушното си сърдце къмъ Олинеа. Божийтъ промысль спасяваше го още отъ тигра; трѣбаше ли прочее да го остави въ прилежащия затворъ въ опасностъ отъ смъртъ не помалко страшна? Като олуви Недія за рѣка Главкъ влѣзе бърже прѣзь вратата които го отдѣляхъ отъ Олинеа, стигнѣ въ стаята на христіенина и го намѣри колѣничилъ и въ молитва.

— Саани, стани пріятелю мой! извика Главкъ; спасявай са, бѣгай! не виждашъ ли? природата е крѣпкійтъ ти спаситель.

И като тегляше навънъ смутеня назорянинъ показваше му облака, който като растѣшо все по голѣмъ изсыпваше камъни и страшенъ пепель, а христіанинътъ като чу виковетъ и тѣпканъето на бѣжащия и оплашенъ народъ.

Его десницата на Вышныя! извика благочестиво, славетъ да бѣде Господь!

— Бѣгай намѣри братъята, бѣгай съ тѣхъ! съ сбогомъ!

Нито са отговоря, нито разумъ Олинеа отходящия си драгаръ. Высоки и серіозны мысли обладавахъ душата му, и въ вѣсторга на сърдцето си, той повече благославяше отъ колкото са боеме тѣзи знакове на небесната милостъ които считаше за свидѣтелство нагнѣва на Вышныя.

Най подыръ той са стреснѣ, и наченѣ да бѣга и самъ, безъ да съзнава кѣдѣ отиваше.

И ето че са представи предъ него пропасть на тъмна пещера мрачково освѣтена отъ свѣтиликъ готовъ вече да исчезне, и христіанинътъ видѣ лѣжачы три голы трупа, и са спрѣ тосъ часъ защото му са стори че отъ онези ужасенъ вертепъ, събликавшето, единъ слабъ гласъ призоваваше името на Исуса.

Подыръ туй призованіе той не можаше да тича безгриженъ и равнодушенъ! той влѣзе въ пещерата, безъ да внимава че краката му тѣпчахъ кръвта излѣна отъ тритѣ онези трупа.

— Кой призовава тукъ името ва сына Божія? извика назорянинътъ.

Отговоръ нема, но Олинеа като гледаше на около, при свѣтиликата на свѣтилика единъ бѣловласъ старецъ който сѣднѣлъ на земята държеше на колѣнѣтъ си главата на чловѣкъ скоро умрѣлъ. Съвсѣмъ че чертытъ на убитыя имахъ сичката ледяна неподвижность на вѣчно усопшыгъ, хвъркаше обаче по устнитѣ му една свирѣпа усмихка, не усмихка на христіанска надѣжда, но единъ дивъ сарказмъ, сарказмъ отъ умраза. Оставаше обаче още на лицето му пре-красната окръжлость на предишныя му юнопескій образъ, и гѣсты-